

Galla László Munkaszolgálatban

Ez a kép a munkaszolgálatban készült. Csucsán, 1943-ban, ahol tankcsapdákat kellett ásni. Ilyen sziklás talajban kellett hogy ássunk, normál ásókkal. Csucsá ugye Erdélyben van, és ott a hegyek azok nagyrészt ilyen sziklások, és elég nehéz volt. De itt már úgy látom, szóval ezek már ilyen kikövezettek, hogy le ne omoljon, ki is kellett ezeket kövezni, támasztani az oldalait, nem volt kesztyűnk meg ilyesmi, szabad kézzel hordtuk ezeket az óriási köveket és támasztottuk meg a falakat. Látástól vakulásig dolgoztunk, legalább tíz órát naponta. Egyenruha nem volt, csak egyensapka meg karszalag, sárga színű. És ezen még egy-két honvéd is van, akik keretlegények voltak. Erdélyben az erdélyi hegyek nagyrészt ilyen sziklások, és elég nehéz volt ásni. De itt úgy látom, ezek már ilyen kikövezettek, hogy le ne omoljon, ki is kellett ezeket kövezni. Legalább tíz órát dolgoztunk egy nap. Kaptunk enni. Nem volt egy változatos koszt, de jól lehetett azért lakni vele. Muszáj volt, mert másnap is dolgozni kellett. A földön aludtunk, az általános volt, leszórt szalmán. Azt hiszem éppen Csucsán, valamilyen iskolateremben aludtunk. Hogy miért nem volt ott éppen iskola, azt persze nem tudom, mert hiszen télvíz idején voltunk Csucsán. De ez rendszeres volt, hogy ahol kaptunk szállást, ott sohasem aludtak. Szóval munkaszolgálat alatt én ágyban nem aludtam, kádban nem fürödtem.. A földre leterített szalmán, és arra leterített pokrócon aludtam. Egy ideig Nagyváradon voltunk, és ott nagyon jó dolgunk volt, a Gábor Áron Honvéd Tüzérségi Hadapród iskola óriási nagy, sok hektáros területén. Lehet, hogy ott ágyban aludtunk, de ott sem biztos. Máshol az alatt a négy-öt év alatt, amikor én ebben részt vettem, mindig földön. Enni kaptunk, nem panaszkodhatom én az étel mennyiségére. Persze nem volt egy változatos koszt, de jól lehetett azért lakni vele. Az a szerencse, hogy én mindig mindent megettem. Hát muszáj volt, mert másnap is dolgozni kellett. A barátomtól, a Klein Miklóstól, akit a háború után már Fábian Miklósnak hívtak, kaptam ezt a képet. A következőket írta a hátára, már a háború után: ?Ugye milyen büszke, karakán gyerek Galla: Persze itt még a hazát védtük. A Mauthausen felé vezető halálvonatra még nem gondoltunk.? Ővele együtt voltam végig, sajnos ezen a képen nincsen rajta.